

ԱՐԾԻՒ ԵՒ ԱՐԵՒ

Լերան ծայրէն օր մի Արծիւն այոպէս ասաց Արևուն. (դադոյցն)
— « Ինչու դուն լոյսըդ սրփռես ցած, քան զայս սարերս վար.
« Ճառագայթներդ կը կեցոտտեն խոտերն անյահ բովանդակ.
« Ինչ է քու գործ. լուսաւորել խոր հովիտներ, նեղ ծըմակ,
« Թող կորսուին ի խաւարի տամուկ մամուռն և ցած սէզն: »
— « Թըռչուն, ասայ Արևն Արծուին, եկ թրռի դու ետեմս: »
Էւ բարձրացան մէկ տեղ երկուքն՝ ամպերէն նրս շատ վեր.
Մինչ այնքան որ գետնին հաւար զոյգ եղան բարձր սարեր:
Երբոր Արծիւնն նայեցաւ վերէն վայր,
Լեւ. ձոր տեսաւ հաւասարած միատարր,
— « Նայէ, ասաց, Արևն հըպարտ թըռչունին,
« Տես, իմ դիմաց լեւն հաւասար է խոտին.
« Հըսկայատես աչքիս առաջ չըկայ ոչ մեծ ոչ փոքրիկ,
« Ովկիանոսն նոյն ինձ համար, ինչպէս կաթիլ մ'է ջըրիկ.
« Հասարակաց լուսաբեր աստղ եմ ամենուն կենսատու
« Ինչպէս խոտին անտառաբոյս, նոյն և մայրին Լիբանու:
« Ուր ճառագայթքըս տաքցընեն մըրջիւն, և կեանք անտառին
« Կու տան, ժաղկանց բուրումն անոյշ կը տարածեն ամէն դինս: »

Այսպէս Աստուած, որ ինքն իրեն է միայնակ չափ սահման,
Հասարակաց կու տարածէ վերէն խընամբ հայրական.

Թարգմ. Լ. ՔԵՐ. Վ. ՔՈՒՇԵՆՔԻԱՆ

ԼԱՄԱՐԻՆ

ԱՆՏՐԷՎ ԿԱՐՆԵՅԻ ԵՒ ԿԱՐՍԻՔ ԿԼԱՏՍՊՈՆԻ

Պ. Անտրէվ Կարնէժի Սկովտիացի է, որ պատանեկութեան ատեն
երթալով ՚ի Միացեալ Նահանգս, հոն իրեն ճարտարութեամբն և
ազդեցութեամբ, միանգամայն օժանդակուելով ՚ի բաղդէն, ճարտար-
արուեստական գործատուն մի հաստատեց՝ որ քանուհինդ հազար
գործաւորաց գործ կը հասցընէ, մինչդեռ նոյն Անտրէվն ՚ի սկզբան
անարծաթ, աղքատ գործաւոր մ'էր:— Թէպէտ և միլիոններու տէր
եղաւ, բայց երբեք չմոռցաւ իրեն առաջին վիճակը յորում կը գրտ.
նուէր միւս այլ ընկերաց հետ, և ցարդ ևս ոչ միայն առատաձեռն
պարգևներ կու տայ և հասարակաց հաստատութիւններ կը կանգնէ իւր